

EVA BARONSKY

## HR. MOZART VÅGNER OP

Forlaget Hovedland, 2012

Oversat af Jacob Jonia efter *Herr Mozart wacht auf*

(Aufbau Taschenbuch Verlag, 2009)

### Præludium

Døden er et koldt bekendtskab.

Den tager fat i ham med valne fingre, trækker

i ham og rusker ham, så tænderne klapper.

Eller er det Sophies arme, han kan mærke under

sine skuldre? Hun løfter ham, det spinkle væsen, så

Constanze kan skifte hans skjorte, der er kold af sved.

Lad mig være, ønsker han at sige, men kan ikke få

andet frem end en svag stønnen. Hvordan skal han

fuldføre alt det, han stadig mangler, når han end ikke

er i stand til at græde længere?

De tunge hovslag, hvis takt ellers er en kærkommen

afveksling, piner hans hoved, som om krikken

træder på ham.

»Gud være lovet, dér kommer han!«

En luftning fortæller ham, at Sophie er sprunget

op, og at kerternes urolige flammer jager skyggerne

gennem værelset. Han mærker, at Constanze knuger

hans hænder, som kunne hun holde fast i

ham. Han har lukkede øjne, og dog er han

klar over, hvordan hendes ansigt nu må se

ud, klangen af hendes stemme

røber, at hun med nød og næppe har fået bugt med

tårerne og det vanvid, der er ved at gribe hende. Med

stort besvær slår han øjnene op, og i skæret fra vokslysene

kan han ane omridset af det ansigt, han kender

så godt. De har tændt et hav af kerter. Døden er et

mørkt bekendtskab.

Møjsommeligt løfter han den ene arm, men forgæves,

han kan ikke nå Constanzes kind, hans krop

er blevet tung, som om den tilhørte en anden.

Nogen hamrer på døren, han bliver forskrækket

og farer sammen, men kan ikke bevæge sig. Han vil

stritte imod, og dog har han givet op og véd, at han

må blive liggende.

En hånd hviler køligt og tungt på hans pande.

»Vi må have klude. Og koldt vand. Hurtigt!« Det

## Begyndelser Nye tyske bøger på dansk, 2010-2013

er doktorens stemme, men han kan ikke hjælpe mere.

»Clos ... set,« raller han, thi andet er han ikke i stand til at sige.

»Kære Mozart, I må blive i sengen.«

Og hvad skulle han ellers gøre? Clossets kolde hænder griber om hans arm, trækker dynen til side og føler ham på benene.

Nu taler doktoren med dæmpet stemme. »Han har for mange af de slette safter, som han søger at udskille. Åreladningen vil give ham lindring.«

Skønt han stritter imod af alle kræfter, er der ingen, der forstår hans protest.

»Hvor skal jeg gøre af kludene?« Selv Sophie tør nu kun hviske. Som om en yndig kvindes røst kunne tage livet af ham.

»Du skal lave omslag. Er vandet koldt? I må kølne hans hoved og panden med.«

Han mærker skålen mod sin læg, men han har ikke kræfter til at kæmpe imod. Så kommer den stikkende smerte. Åh, disse blodtørstige djævlé! Han bliver endnu koldere, som om den sidste smule varme, den sidste livsgnist rinder ud af ham sammen med blodet. Snart kan han ikke længere høre, hvad der bliver sagt, kun en svag mumlen, som var han for længst borte. Døden er et tavst bekendtskab.

### Requiem

*Requiem aeternam dona eis, Domine et lux  
perpetua luceat eis Te decet hymnus, Deus, in  
Sion Et tibi reddetur votum in Jerusalem*

Da han kom til sig selv igen, frøs han ikke længere.

Der blev ved at lyde en mumlen, som imidlertid ikke virkede bekendt – var der kommet nye stemmer til?

Han vendte sig forsigtigt om på siden. Underligt nok gik det smertefrit og uden større besvær. Selv hans grænseløse træthed var som blæst væk, og han følte, at han just var vågnet af en dyb søvn. Og dog forekom det ham, at han kun havde blundet et kort øjeblik.

Havde gamle doktor Closset mod forventning kureret ham? Han blev fyldt af glæde som ved et uventet solstreg i november: Sygdommen var ovre!

»Stanzi ...« Han talte lavt for ikke at overanstrenge

## Begyndelser Nye tyske bøger på dansk, 2010-2013

sig, men allerede mens han sagde det, blev han klar over, at han havde kræfter nok til at kalde på hende. Fodtrin kom nærmere, han blinkede, men lukkede straks øjnene igen, thi det skarpe lys blændede ham.

»Nu vågner han, det var også på tide.« Stemmen – som hverken tilhørte Stanzi eller Sophie – forekom ham ingeniørlunde bekendt, to en halv oktav for dyb, men i det mindste kunne han lige så tydeligt høre ordene. »Stanzi,« svarede han og anstrengte sig for at s mile, »så har han altså omsider fundet en modgift, Stanzi?« »Han skal nok være morsom.« En stemme lo, mens han forsigtigt blev rusket i armen. »Er du okay, mand?« Forsigtigt slog han sit højre øje op. Et ansigt, der var ham ganske fremmed, bøjede sig over ham. »Doktor Closset må have udført et mirakel,« hviskede han. »Hvad? – Shit, mand, har han ..?« Dynen blev trukket til side med et ryk, og han var prisgivet kulden som et nøgent dyr.

»Slap af, han er stadig skæv, lad ham sove videre.« Dynen blev sænket ned over ham igen.

»Han kan sgu da ikke bare ligge dér og fi se den af, mens vi skal gøre alt arbejdet!«

Han spilede øjnene op og så omridset af to skikkelser, der fjernede sig. At dømme ud fra deres højde og drøjde måtte det være mænd. Så hørte han en dør gå, og han skyndte sig at lukke øjnene igen.

Noget var ikke, som det burde være.

Han befandt sig ikke længere i sit hjem. Hans leje virkede anderledes, langt blødere – ja, nærmest fjedrende, og en udsøgt kvindelig duft lå deri. Hvor var han mon blevet ført hen? Hvem i alverden var disse stygge mandspersoner? Og hvilket arbejde var det, der skulle udføres? Du milde himmel, mon det var Franz Xaver, der var her lige før?

Han vovede igen forsigtigt at se sig omkring. Det gemak, han befandt sig i, var yderst rummeligt, et mat vinterlys faldt ind gennem et vindue. Han trak vejret dybt. Død var han allenfals ikke. Eller var han? Instinktivt prøvede han at bevæge sine hænder, lod fingerspidserne glide ned over brystkassen og maven, mens de klimprede de første takter af *Sanctus*, som

## Begyndelser Nye tyske bøger på dansk, 2010-2013

han ikke havde nået at nedskrive. Forbløffet standsede han op: Det var ikke hans egne klæder, han var iført. Han skubbede dynen til side – den var purpurrød! Han løftede hovedet og kiggede ned ad sig selv. I stedet for sin sædvanlige løse underskjorte bar han en lille, kort trøje, som hverken havde krave eller knapper og var fremstillet af et yderst behageligt, men ganske tyndt stof. Hans ben sad fastspændt i et par mørke bukser, der ikke kun nåede til under knæet, men helt ned om anklerne. De var fløjlsbløde og lette. Hans ligklæder? Han fik pludselig en kuldegysning, men hans krop følte vitterligen rask og rørig. Hovedet gjorde ej heller ondt længere, således at musikken nok så lystigt vældede frem derinde, svævede om ham som altid i vidunderlige farver og former og krævede at blive nedfældet. Han var fri for alle smerter. *Gere curam mei fi nis* – bær omsorg for mit endeligt – var dette måske ... paradiset? Han pustede ud, bøjede nakken en smule og så sig på ny omkring. Her var ingen stegte duer at se, men hans forstand havde heller aldrig kunnet forlige sig med den slags præsteævl. Dog ville en lille due ikke være af vejen, for hans mave forekom ham aldeles ikke død. Og fuld af forundring konstaterede han, at han havde en trykken for blæren, og væk var de smerter, han i de forgangne uger uafbrudt havde haft. Tværtom følte han nu en vældig trang til at lade sit vand. Han rettede sig op og satte fødderne på det kølige gulv. Plankerne knagede. Han blev lettet over at se en natpotte, der stod ved siden af sengen. Hans bukser havde imidlertid hverken knapper eller gylp, men blot to poser ved hver side, og i den ene fandt han et krøllet, hvidt stykke stof. Nervøst fingererede han ved den grove bukselinning, indtil han til sin forbavselse opdagede, at den var så elastisk, at når han trak den ud og gav slip, smækkede den omgående tilbage igen som en fjeder og holdt bukserne oppe. Han lod gentagne gange stoffet slå ind mod maven, før han trak bukserne ned og greb ud efter natpotten. Den velkendte plaskende lyd fik ham til at falde lidt til ro.